

[Arbejdsministeren]

ringens holdning til kommunernes rolle i erhvervspolitikken er, at kommunerne kan gøre meget for erhvervslivet, men at der ikke bør gives kommunale skattekrone ud til erhvervs-mæssig virksomhed.

Regeringen har således ikke til hensigt at tage initiativ til eller støtte en udvidelse af de eksisterende muligheder for kommunal erhvervs-fremme.

Socialdemokratiet vurderer forslaget til at ville have en merudgiftsvirkning på maksimalt 100 mio. kr. Vi kan fortsat ikke få dette regnestykke til at gå op. F.eks. har man jo tidligere beregnet omkostningerne ved en arbejdstilbudsordning for kontanthjælpsmodtagere til omkring 1 mia. kr., hvis man ser bort fra skatteprovenuet. Endvidere lægges det til grund, at der ikke vil være nogen væsentlig merudgift forbundet med at etablere de nødvendige ekstra 12.000 uddannelsespladser; heller ikke denne del af regnestykket holder.

Vi kan således ikke dele den meget optimistiske forudsætning om, at der vil blive sparet 1,3 mia. kr. som følge af, at alle de afviste bliver optaget, og der dermed frigives arbejdspladser, som vil blive besat af ledige.

Forudsætter man f.eks., at alle de planlagte 12.000 uddannelsespladser gennemførtes som AMU-forløb af 15 ugers varighed, ville de samlede driftsomkostninger herved alene beløbe sig til mindst 300 mio. kr.

Dertil kommer, at de i planen forventede besparelser må siges at være endog meget usikre. Handlingsplanen kan således ikke undgå at indebære en meget væsentligt forøget belastning af de offentlige udgifter. Dette harmonerer i øvrigt dårligt med Socialdemokratiets udtalelser om, at de offentlige udgifter skal holdes i ro.

Det er en meget ambitiøs og meget omfattende plan, som Socialdemokratiet har lagt frem. Dette er der ikke i sig selv noget forkert i, tværtimod, men det er altså også en meget dyr plan.

Sammenfattende vil jeg sige, at regeringen og Socialdemokratiet ikke er så uenige om, at der skal gøres noget – eller rettere, at der skal gøres meget – for at få denne gruppe af unge i arbejde eller uddannelse, men der skal dog stadig væk en hel del til, før vi er enige om, hvordan det skal gøres.

Selv om vi må afvise det konkrete forslag, synes der på visse konkrete punkter at være grundlag for en positiv og forhåbentlig også

frugtbar dialog. Men det forudsætter, at Socialdemokraterne ser mere realistisk og jordnært på tingene.

Jeg vil slutte med på ny at opfordre også Socialdemokratiet til at overveje at stemme for de forslag, som regeringen har fremsat på dette område, og kan man ikke det, sådan som forslagene foreligger, så i hvert fald at gå ind i en konstruktiv diskussion af, hvad der skal til, for at man kan slutte op om dem.

Til allersidst vil jeg gerne sige, at noget af det, der spiller en overordentlig væsentlig rolle for muligheden for at få unge i job, er den generelle udvikling i beskæftigelse og ledighed. Hvad dette angår, er det overordentlig positivt – og jeg synes ikke, det skal forbigås ved denne ledighed – at det sidste ledighedstal, vi har set, har været for nedadgående. Det tyder på, at vendepunktet er ved at være nået, og at der kommer en positiv udvikling på dette område i 1990. Denne udvikling bør alle bestræbe sig på at støtte – det vil ikke mindst komme de unge til gode.

Lone Møller (S):

Når Socialdemokratiet har genfremsat beslutningsforslaget om en handlingskontrakt for job og uddannelse til unge, er det med endnu et ønske om, at Folketinget kan samles om en løsning på det alvorlige problem, vi jo desværre stadig væk har i det, vi kalder et velfærdssamfund – et velfærdssamfund, hvor vi stadig har over 50.000 unge mennesker under 25 år uden arbejde, et samfund, hvor 60 pct. af bistandsmodtagerne er under 30 år, og et samfund, hvor vi får flere og flere unge førtidspensionister, fordi vi ikke kan tilbyde dem, der gerne vil, job eller uddannelse.

Da vi sidst behandlede forslaget, var der mange positive tilkendegivelser, og der var en velvilje til en videre dialog. Socialdemokratiet så frem til de drøftelser, som både arbejdsministeren og socialministeren lagde op til i løbet af sommeren. Vi havde et begrundet håb om, at vi i fællesskab kunne fremsætte et lovforslag om en bred samlet indsats for unge.

Desværre har det ikke været muligt at bevæge hverken arbejdsministeren eller socialministeren bort fra opfattelsen af, at vi har løst problemerne, hvis vi blot tilbyder 20 timers ophold på et beskæftigelsesprojekt i 5 måneder og derefter tilbage til bistandshjælp. Det er lappeløs-